

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΟΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Ο κ. Πτασματοδίκης πήγε στην αίθουσα τριβόνας, τὰ χέ-
μα του.

Έκανε κρόν τρουφρο, ή ύγρασία ήταν αισθητή, ή μύτη του κ.
Πτασματοδίκου έσταξε!...

Η μύτη του κ. Πτασμα-
τοδίκη έσταξε!...

Μέσα στο Πτασματοδικείο βρισκό-
ταν ο Δημόσιος Κατήγορος. Έχρη ξε-
ρεο καφέ έπληχχαν στα άκρα των πα-
χιων μουστακιών του. Ήταν έλλογος
έκει για τὸ καλύτερο προσοπιζό. Έ-
νας γρημιατεὺς ντιμενός ντρίλινο κη-
λοκαρινό κοστούμι, παρ' όλη τήν πύ-
χρη του έλικροατοῦσε ξεφ. κ' ένα;
δικαστικός κλητήρας, του οποίου τὸ έ-
λαμφορί και ή άγορε του παντελονίου
ήσαν ξεφτισιμένες έτσι, που έφαινον-
το σαν να πέταξαν ξαφρικά μουστάκια
ασπράφια και άτημέλιτα.

Τὸ δημοσιό όδωμα, τὸ όλοιο χει-
όμενε και ως γαος τής Θεμέδος, ήταν
άλλοτε Τουρκικό δικαστήριο. Έρμη-
είδες ήσαν τότε κολλημένες και τενε-
κίδες κροφόμενοι στα στασιμένα τζά-
μι του για να ήμποδίσουν τὸν άνεμο
και τὸ κρόν. Άράχνες κρομόντουσαν
στην άσπρή, στους τοίχους, στις γων-
ιες και στα κομφομάτια, στις πόστες
και τὰ παράθυρα, κάτω από τής έδρες των κριθίων δικαστών και στις
χαρτιάδες του βήματος του Δημοσίου Κατήγορου, κάτω από τὰ σκε-
λη των ξύλινων όθωνιών του άσφατηριού, κάτω από τὰ παραβάλα-
σφενια, τριβόνα και άνάκρια τραπεζία, έτσι που νόμιζε κανείς πως
ή Δικαιοσύνη ήταν μι άράχνη!...

Ήσαν τόσο μάλλισα περνες και άρβωνες ή ά-
ράχνες αυτές, που νόμιζε ότι άποτελοῦσαν μέρος
των ξεφτισμένων του μακιζιού του μαυδίου του κλη-
τήρος και του άξροφιστου γενίου του γρημιατείου!

Στην αίθουσα του άσφατηριού βρισκόνταν ο
άλλος άσφατης, άνήρωτος έπαγγελιατάς ή μικρο-
τεχνίτης με ποδιές, κληθέντες άρμολιός και ή-
προβόλιμος κατά νόμον. Κ' ένας χροσφύλακας
που περικόσε με τὸν σωμα του μι βέργα.

Κατηγορούμενος ήταν ένας Έβραϊός με προ-
σωπο μαζού, σαν καλατόδι, γένεια μαύρα, σαν
μαύνη κορνίζα γυρω από τήν άσπρή κορφή του,
μαύρα μεγάλα μάτια πορφά, που κίττασαν ήδηεν
σαν άρβωμένα, και με ένα άντερι μαζού-μαζού,
ός τὰ πόδια.

— Πρέπει να πατάξομενε, είτε ο Πτασματο-
δίκης στον Δημόσιο Κατήγορο, αήτην τήν αναβα-
σιαν των έδω καταστημάτων. Πρέπει να δείξω-
μεν στον άσφατη αυτό λαό, ότι είμεθα πολιτικόμε Κράτος. Πρέπει
να τούς κίνομε ν' άκούνε νόμο και άστυνομική διάταξη και να
τρέψουν!...

— Σωστά, άπάντοῦσε ο Δημόσιος Κατήγορος, δαγκάνοντας τὸ
παχὺ του μουστάκι και πιλιζόντας ήδονικά τὸν ξεφραγμένο ἐπὶ τὸν
τριχών του καφέ.

— Πρέπει να είμεθα άσπρηοί στο ζήτημα τής καθαριότητος, συ-
νέγισε ο κ. Πτασματοδίκης. Πρέπει να τούς άποδείξομε ότι δέν
γνωρίζουν τί έτσι καθαριότης, ότι μποροῦν να έχουνε λεπτά, αλλά
ότι ζουν σαν τὰ γουρουνία.

— Σφραρώνω!... Μά τί τὰ θες, κόντε
Πτασματοδίκια!... Μόνον μίεις ξεφρομε
να ζήσομε. Αίτοι θ' άρρησομε άζόμια!...

— Θα τούς μάθω όμως εγώ και θα τούς
δείξω τί έτσι Κράτος Έλληνικό, για να τὸ
ξέρουν!...

Τὸ κουδοντι χτύπησε ξεσφαινα, Άρχιζε ή
συνεδρίασις.

— Αβραάμ-Μωδς-Σαλόμ! φώναζε ο
κλητήρας.

— Παρών! ξεφρόνησε ο Έβραϊός με τὸ
μαζού, σαν καλατόδι, πρόσωπο. Προσήλθε
σκαρτος και ταπεινός ένώπιον του δικαστη-
ριού.

— Κατηγορείσαι ότι είχες άκάθαστο τὸ
κατάστημά σου. Ότι τὸ μαγαζὶ σου ήταν
γυμνωτό από άράχνες. Ότι τὸ έδαφος ήταν
άσκατιστό! τὸς ελεπε αήσθητά ο Πτασμα-
τοδίκης.

Ο Έβραϊός τὸν κίτταξε σαν να μη να-
ταλάβαινε γιατί τὸν κατηγορεῖ και τί τὸ
λέει.

Σάν κι' αυτές!...

— Τὸ άπολογείσαι; φώτισε ο κ. Πτασματοδίκης.
"Ο Έβραϊός άνοίξε τὸ στόμα του και τούς έκρίταξε στα μάτια.

— Δέν άκούεις;
— Άκούω.

— Έ, λοιπόν, τί λές;
— Τί να πῶ! Τὸ μα-
γαζὶ μου δέν ήταν άκά-
θαστο. Τὸ κῆρ-νοματάζο-
χη δέν λέει τήν αλήθεια!

— Πῶς δέν λέει τήν
αλήθεια, άφου άναφέρε
έδω λέρα και λεπτομέ-
ρειες!

— Δέν ξερω τί φέ-
ρει έδω λέρα, κόντε
Ψευματοδίκη. Έ-
κείνο που ξερω είνε ότι
τὸ μαγαζὶ μου δέν είχε
άκαθαρσιές, όπως λέει!...

— Αλλά, τί είχε
τότε;

— Τίποτα! Νά, κάτι
άράχνες είχε, σαν αυτές
έκει έπάνω, σαν έκεινες
έκει λέρα, σαν αυτές έδω
από κάτω!...

Και άφου έδειξε τὸ
ταβάνι, τὰ κομφομάτια,
τήν έδρα, τὰ θρανία, ο-
που κρομόνταν σαν κοινουπιές και σαν κοινιές ένα σωρό άρά-
χνες, ξεκαλοῦσθησε:

— Κάτι τέτοιες είχε και τὸ μαγαζὶ τὸ δικό
μου! Και κάτι τέτοια!...

Και έδειξε γάτο στο πάτωμα, όπου τὰ σπου-
κία, τὰ παύρομα και τὰ άποταίγρια άποτε-
λοῦσαν ένα παχὺ στρώμα, σαν άβρο και μαλακό
γάδι.

— Κάτι τέτοια, που λέτε, κ. Ψευματοδίκη!...

Κ' έδειξε άζόμια τή άσπρή, που άρβωνη καθό-
ταν έπάνω σ' έλα, έπάνω στους τοίχους, στα κα-
θαμάτια, στις έδρες, στα καλαμάρια, στους φα-
κίλους, που είχαν τής δικαιογραφίης!

— Κάτι τέτοια, κ. Ψευματοδίκη, που λές!...

Και σήκωσε πάλι τὸ χέρι του, και να δείξη,
άλλ' ο Πτασματοδίκης τὸν δίκροψε:

— Καλά!... Καλά!... Σ' άκούσαμε. Σιωπή τώρα.
Καταλάβαινε... Κάλησε κάτω τώρα! Για πρώτη
και τελευταία φορά σε κηρόσομε άδωο, άλλα
προσέει να μην τὸ ξεαναώνης!... Άλλος:

— Δημήτριος Καραγκωνίδης! φώναζε ο κλητήρας.

— Παρών! άκούστηκε μι φωνή και παροσιάστηκε ο κατηγορού-
μενος.

— Έγεννήθης και κατοικεῖς στο Πράβι, είτε ο κ. Πτασματο-
δίκης. Έτόν κ.τ.λ. Έσο κατηγορεῖσαι ότι έφαγες τὸ μνηντοῦ δυό
βορεφτάρες κόντε.

— Όχι εγώ, κῆρ-δικαστή, φώναζε ο κατηγορούμενος.

— Αλλά πῶς;

— Νά, ένας τέτοιος!...

Και έδειξε κατά τὸ μέρος του Δημοσίου Κατήγορου. Κι' άλλος
ένας τέτοιος! Και έδειξε προς τὸ μέρος του έννοματάζοχη.

Ο κ. Πτασματοδίκης ξεφρόησε. Γνωρίζοντας έπειτα προς τὸν
Δημόσιο Κατήγορο, χωρίς να περιμεινι τὸ τέλος τής άπολογίας, έ-
ταίριζε:

— Ο κ. Δημόσιος Κατή-
γορος έχει τὸν λόγον.

— Επειδή δέν άράχωνε
άροκασα άποδείξεις κτλ. κτλ.
κτλ., δέν ζητῶ τήν τιμοφίαν
του, άπάντης ξεροκαταίνον-
τας ο Δημόσιος Κατήγορος.

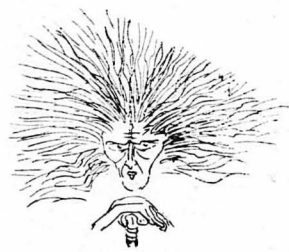
Έτσι τὸ δικαστήριο έπα-
εικώς κρινόν τὸν έποίησε κι'
αὐτὸν άδωο.

Και κατόπι ο κλητήρας
χτύπησε τὸ κουδοντι, καλών
άλλο κατηγορούμενον!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ. Άράχνες κρομόντουσαν παντού!...

Και τίποτος!...

Όποτε ένόμιζε κανείς ότι ελή ή Δε-
καισοῦνη ήσαν μι άράχνη

Άράχνες κρομόντουσαν παντού!...